

Вальс на прощання

КУПИТИ

Про книгу

Вісім героїв зійшлися у містечку зі старосвітським чаром, поєднавшись у вальсі, що чимраз прискорюється: гожа медсестра, фантазер-гінеколог, заможний американець (святий і Дон Жуан заразом), славетний сурмач, колишній в'язень, жертва політичних чисток, що ось-ось має покинути цю країну... «Сон літньої ночі». «Чорний водевіль». Автор ставить у цьому романі дуже важливі питання, до того ж робить це з блюзнірською легкістю, яка дає нам змогу збагнути, що новітній світ позбавив нас права на трагедію.

ЗМІСТ

День перший.....	7
День другий.....	27
День третій.....	67
День четвертий.....	125
День п'ятий.....	189

1

Надходить осінь, і дерева вбираються жовтими, червоними та брунатними барвами; курортне містечко в мальовничій долині неначе оперезане полум'яною крайкою пожежі. Попід колонадою, схилиючись над джерелами, туди й сюди походжають жінки. Вони не можуть мати дітей і сподіваються на цих мінеральних водах знайти ліки від свого безпліддя.

Чоловіків тут набагато менше, але все ж таки вони подибуються, бо ці води помічні не лише в гінекології, а й цілющі для серця. Проте на одного недужого чоловіка тут припадає дев'ятеро жінок, і це страшенно лютить молоду самотню дівчину, яка працює тут медсестрою й обслуговує в басейні безплідних паній!

Ружена тут народилася, в неї тут батько й мати. Чи пощастить їй коли-небудь вирватися з цього містечка, де аж кишить жіноцтвом?

Сьогодні понеділок, робочий день добігає краю. Лишилося ще декілька гладких жіночок, треба загорнути їх у простирала, укласти на лежаки, втерти їм обличчя й усміхнутися.

— То що, зателефонуєш? — питають Ружену колеги; одна з них опасиста сорокарічна, друга — молодша й худорлява.

— Чом би й ні? — відповідає Ружена.

— Гайда! Не бійся! — каже сорокарічна і провадить її за комірки роздягалень, де у медсестер шафка, стіл і телефон.

— Зателефонуй йому додому, — зятято під'юджує її худорлява, й вони утрюх регочуть.

— Я знаю тільки телефон театру, — каже Ружена, коли регіт ущухає.

2

То була жахлива розмова. Почувши у слухавці Руженин голос, він перелякався.

Жінки завжди лякали його; втім, жодна не вірила цьому, і всі вони вважали це грайливим жартом.

— Як ся маєш? — запитав він.

— Не дуже добре, — відказала вона.

— А що таке?

— Я хочу з тобою поговорити, — мовила патетично.

Того піднесеного тону він чекав уже кілька років.

— Та й що? — здушеним голосом запитав він.

Вона повторила:

— Нам треба терміново поговорити.

— Що сталося?

— Те, що стосується нас обох.

Він не міг і слова промовити. За мить повторив:

— Що сталося?

— У мене затримка на шість тижнів.

На превелику силу опанувавши себе, він сказав:

— Та то пусте. Таке часом трапляється, нічого воно не означає.

— Та ні, цього разу означає.

— Це неможливо. Геть неможливо. Так чи так, це не моя провина.

Вона розгнівалася.

— За кого ти мене маєш, скажи на милість?

Він боявся її образити, бо взагалі всього боявся.

— Та ні, не збираюсь я тебе ображати, що за дурня, чого це ти взяла собі в голову, що я тебе ображаю, просто кажу, що зі мною цього не

могло статися, тобі нема чого боятися, адже це геть неможливо, фізіологічно неможливо.

— У цьому випадку можливо, — роздратовано відказала вона. — Що ж, перепрошую за клопіт.

Він боявся, що вона кине слухавку.

— Та ні, що ти, який клопіт. Ти добре зробила, що зателефонувала мені. Я, звісно, охоче допоможу. Усе це, певна річ, можна залагодити.

— Що ти маєш на увазі під оцим «залагодити»?

Він зніяковів. І, не зважившись назвати речі їхніми іменами, сказав:

— Ну... отак... залагодити.

— Я знаю, про що ти, але на це не розраховуй! Забудь про це. Я не зроблю цього, навіть якщо зіпсую собі все життя.

Він знову похолов од жаху, та цього разу спробував чинити несміливий опір.

— То чому ти мені телефонуєш, якщо не хочеш говорити?

Ти хочеш поговорити зі мною про цю справу чи вже щось вирішила?

— Хочу поговорити.

— То зустрінемося.

— Коли?

— Я скажу тобі.

— Гаразд.

— Поки що бувай.

— Бувай.

Він поклав слухавку і повернувся до малої зали, де зібрався його оркестр.

— Панове, репетицію закінчено, — сказав він. — Я вже не можу.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ